

ad II.

Bilag B.

Ad Punkt 5: Hvorledes forstaaer og administrerer Valutakontoret 45 pCt. Regelen?

I Loven af 6. December 1932 indføjedes Bestemmelsen om, at Importører, medmindre handelspolitiske Hensyn kom i Betragtning, skulde kunne faa mindst 45 pCt. af deres Indførsel i 1931 inden for hver enkelt Hovedgruppe. Bestemmelsen var oprindelig tænkt som en Hindring for, at Udstedelsen af Valuta-Bevillingerne skulde blive administreret saaledes, at Konkurrencen fra Udlandet blev saa stærkt begrænset, at der herved kunde opstaa en urimelig eller ikke ønsket Mulighed for indenlandske Producenter til at forhøje deres Priser. Som Forholdene imidlertid kom til at ligge, gled dette Hensyn mere i Baggrunden, og Bestemmelsen blev i Virkeligheden en Sikring for Importørerne mod, at Importbegrænsningen skulde komme til at gaa ned under de 45 pCt. Dette medførte, at Indførselen af adskillige Varer holdtes oppe, uanset at de indenlandske Producenter fuldt ud var i Stand til at dække Markedet og formentlig ogsaa ved deres indbyrdes Konkurrence var afskaaret fra at forhøje Priserne, samtidig med at Valutakontoret blev tvunget til at udstede Bevillinger, der yderligere kunde vanskeliggøre Opretholdelsen af Ligevægten paa Handelsbalancen; det maatte derfor være ønskeligt atter at komme bort fra denne Bestemmelse. En Mulighed herfor blev aabnet gennem den i Loven af 1. Maj 1933 i § 3, 5te Stykke, indsatte Henvisning til Paragraffens første Stykke.

Som udtalt fra Ministeren og Ordførernes Side i Rigsdagen under Lovens Behandling var der ikke derved tilsigtet nogen Realitetsændring i den Praksis, der fra Administrationens Side var fulgt, siden Loven af 6. December 1932 traadte i Kraft. Man gav da ogsaa stadig hver enkelt Importør Mulighed for inden for hver af de i Valutakontorets Vejledning anførte Hovedgrupper paa samme Maade, som Tilfældet var siden 6. December 1932, at erholde 45 pCt. af Indførselen i 1931. Derimod maatte man for en Række af de enkelte Varenumre under Hovedgrupperne tildele mindre Procentbeløb, og denne Tildelingspraksis, som Valutakontoret første Gang foreslog i sin Indstilling for Perioden Maj—September 1933, godkendtes af Valuta-Udvalget paa Grundlag af en i Valuta-Udvalget den 6. Maj samme Aar fremlagt Liste, betegnet som „Numre, for hvilke der væsentlig af handelspolitiske Grunde kan bevilges under 45 pCt.“.

Valutakontoret har senere faaet godkendt tilsvarende Lister, og man har herefter ved Tildelingen fulgt den Praksis at beregne de 45 pCt. paa Grundlag af de i Valutakontorets Vejledning opstillede Hovedgrupper. Dette var paakrævet alene af den Grund, at man maatte ønske, at der inden for de enkelte Hovedgrupper kunde gives Importørerne en vis rimelig Bevægelsesfrihed samtidig med, at Administrationen dog i nogen Grad maatte kunne øve Indflydelse paa Indførselen af de enkelte Varekategorier. I Overensstemmelse hermed har Valutakontoret i Almindelighed kun indkrævet Oplysninger om de enkelte Importørers Import i 1931 fordelt paa „Hovedgrupper“. Undtagelsesvis har man dog indkrævet Oplysninger angaaende Indførselen for Aaret 1931 fordelt paa mindre Enheder end de fornævnte Hovedgrupper, og i de Tilfælde, hvor man har set sig nødsaget til at foretage Reguleringen paa Grundlag af saadanne mere specificerede Oplysninger om Indførselen i 1931, har dette udelukkende haft sin Grund i særlige Forhold, der kunde anføres for enkelte Varer. Som Eksempel paa en Fastlæggelse af Importen for mindre Enheder end Valutaordningens Hovedgrupper kan nævnes Tildeling af Bevillinger til Indførsel af polske Kul, westfalske Cinders, Superfosfat, polske og litauiske Heste, Bananer, anden frisk Frugt, Krydsfinerer, Salt m. v.